

HET MOET LIJKEN. PUNT!

Portretschilder Remco Hazenbroek

Kunstschilder Remco Hazenbroek (57), alias Remigius, schilderde een eigentijds vijffluik, gebaseerd op *Het Laatste Avondmaal* van Leonardo da Vinci. Remco is vooral portretschilder en werkt gestaag verder aan een indrukwekkende serie portretten. Hij heeft vele bekende en onbekende Nederlanders, zijn vrouw Nanette, een aantal collega-kunstenaars en zichzelf vereeuwigd.

TEKST: HEIN DIK

In het vijffluik *Het Gewicht van een Instituut*, dat tot de zomer in café LOFT in Den Haag te zien is, geeft Remco Hazenbroek een aantal aspecten van de katholieke kerk weer. Maar de schilderijen verbeelden ook de complexiteit van de menselijke psyche: ijdelheid, achterdocht, wantrouwen, overgave, liefde en verwondering. Naast een tobrende paus Franciscus zien we onder meer afgebeeld: wetenschapper Stephen Hawking en zangeressen Beyoncé en Rihanna. Ook zien we een zelfportret van de kunstschilder als Pastafari, met een vergiet op zijn hoofd. Pastafari

geloven in Het Vliegende Spaghettimonster, de profeet van de evolutieleer. Centrale figuur in het vijffluik is moeder Maria met Jezus, als symbool voor de universele liefde en als metafoor voor de onbevattelijkheid van het bestaan. Het kunstwerk is een veelomvattend commentaar op de katholieke kerk: filosofisch, satirisch en humoristisch. 'Religie is een bron van interessante ideeën', aldus Remco. 'Ik ben gedoopt, vandaar mijn schildernaam Remigius.' Tijd voor een nadere kennismaking met deze kunstenaar, die zich vooral portretschilder noemt.

Remco Hazenbroek, **Het Gewicht van een Instituut, De Symboliek**, 2019, acryl op doek, 100 x 100 cm.

Remco Hazenbroek, **Het Gewicht van een Instituut, De Volgelingen**, 2019, acryl op doek, 100 x 100 cm.

Remco Hazenbroek, **Het Gewicht van een Instituut, De Basis** 2019, acryl op doek, 100 x 80 cm.

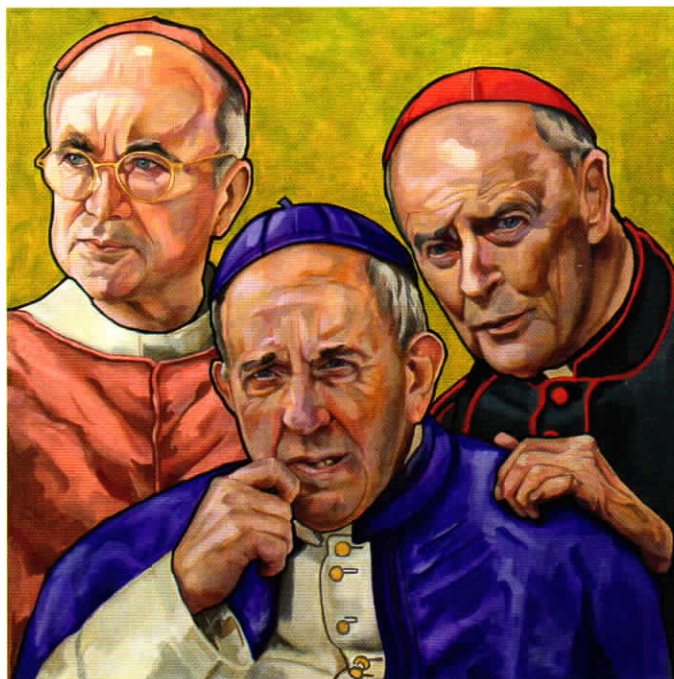
Remco, tot je dertigste wist je nog niet dat je schilder zou worden?
'Nee, sterker nog: vaak hoor ik kunstschilders zeggen: "Als kind zat ik altijd al te tekenen." Nou, ik niet. Ik vond dat helemáál niks. Ik heb veel gelezen vroeger, maar tekenen had niet mijn interesse. Mijn belangstelling werd pas wakker gekust toen ik

*'Ik viel als een blok voor Nanette
en voor de beeldende kunst'*

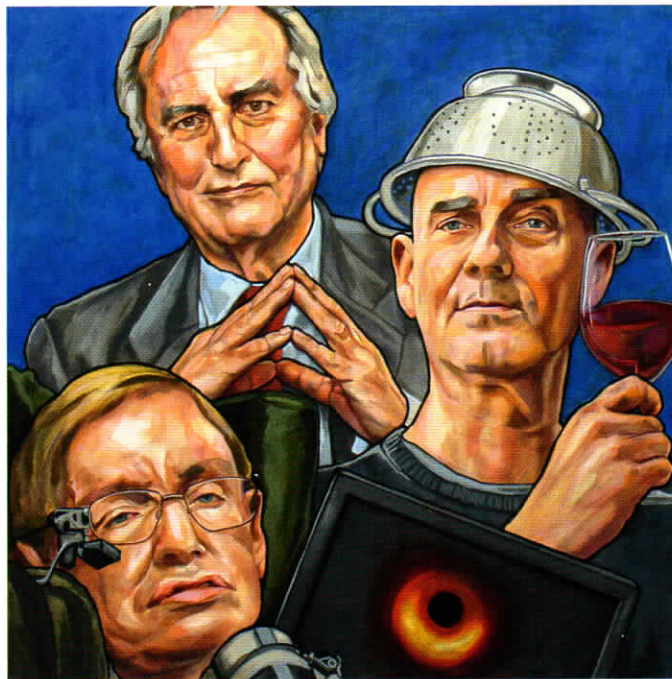
Nanette, mijn vrouw, leerde kennen. Ze was in haar vrije tijd beeldhouwer en nam me mee naar musea. Ik viel als een blok voor haar en voor de beeldende kunst. Toen ik dertig werd, gaf Nanette me een schilderkist. Zo van: ga jij het maar eens zelf proberen. Tot die tijd werkte ik bij KPN, maar zij bood me de kans om kunstschilder te worden.'

Het portret werd jouw genre?

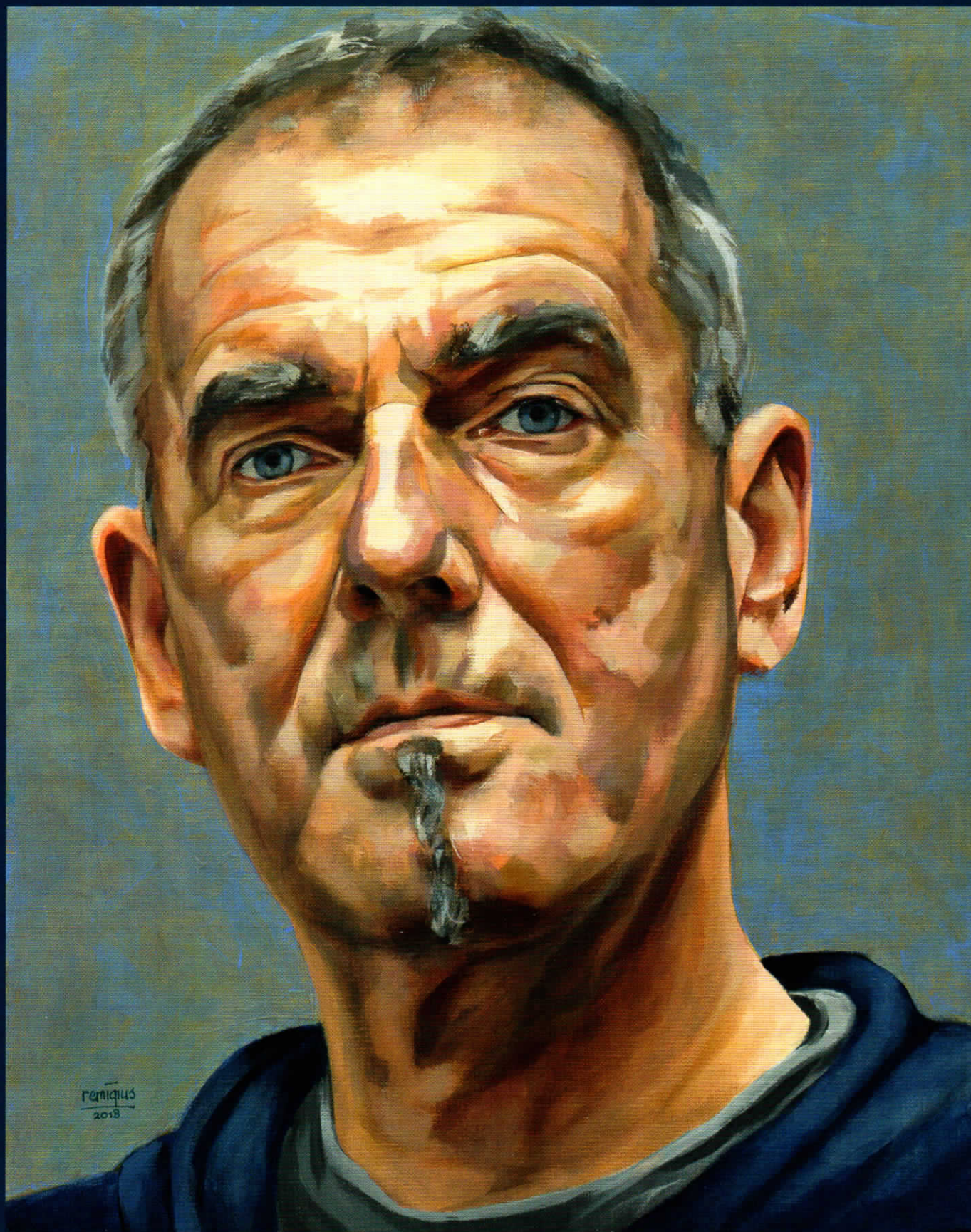
'Ja. Ik ontdekte dat er in mijn werk altijd figuren waren, mensen. De mens in al zijn vormen, dat thema kwam terug. Een vriend vroeg me zijn portret te maken. Zo is het gekomen. Dan zijn er mensen die vragen of je dat ook voor hen wilt doen. Toen ik in 2008 werd ontslagen, stemde Nanette ermee in dat ik kunstschilder zou worden. Ongelooflijk goed vond ik dat, je moet het maar durven als partner.'

Remco Hazenbroek, **Het Gewicht van een Instituut, Het Bestuur**, 2019, acryl op doek, 100 x 100 cm.

Remco Hazenbroek, **Het Gewicht van een Instituut, De Afvalligen** 2019, acryl op doek, 100 x 100 cm.

Remco Hazenbroek, **Zelfportret**, 2018, acryl op linnen. 50 x 40 cm.

Remco Hazenbroek, **Het humeur van Nederland**, 2019, acryl op linnen. 92 x 92 cm.

Wat is het geheim van een goed portret?

'Het moet lijken. Punt! Daarnaast wordt het hopelijk kunstzinnig interessant, maar een goed portret lijkt, dat is de crux. Lucian Freud is een groot voorbeeld voor me, dat vind ik een interessante schilder. Ik heb hem een paar keer geschilderd naar foto's van Koos Breukel. Elke keer als je naar een portret van Freud kijkt, ontdek je iets nieuws.'

Een portret heeft ook met psychologie te maken?

'Zeker. Ik val niet voor vluchtige gelaatsuitdrukkingen zoals een schaterlach. Dat is meer iets voor een snapshot, een foto. Mij gaat het meer om de rust in het gezicht. Om zo'n gezicht goed te schilderen heb je niet meer nodig dan een paar goede ogen, want iedereen heeft zijn hele leven op een bepaalde manier geglimlacht, gepiekerd, gefronst of sip gekeken. Dat zit in het gezicht getekend.'

'Met een bescheiden aantal tubes kun je een enorm palet aan interessante kleuren maken'

Vertel eens iets over je aanpak?

'Het liefst werk ik naar foto's. Ik maak een hele serie; soms met mijn telefoon, een andere keer met m'n spiegelreflexcamera. Dat maakt niet uit. Ik ga in gesprek. Ik probeer uit te vinden wat iemands interesses zijn. Ik probeer een zo volledig mogelijk beeld van iemand te krijgen. Hoe zie je jezelf als mens? Maar het is ook zinnig om *in real life* te kijken hoe groot iemands neus is, hoe die oren precies staan.'

Hoe ga je verder nadat je die foto's hebt gemaakt?

'Ik zoek de foto's uit die mij het meeste aanspreken. Als ik weet welk beeld het wordt, zet ik het over op linnen met grafietpapier. Bij grotere schilderijen projecteer ik met een beamer. Soms kies ik ervoor met ruitjes te werken. Die ruitjes kun je kopiëren naar een groter formaat en vervolgens heb je constant maar één ruitje om je op te concentreren. Over het gebruik van hulpmiddelen bij het maken van je werk wordt vaak negatief gedaan, maar dat slaat nergens op. Vrijwel iedereen gebruikt hulpmiddelen. Over Rembrandt vind je nu informatie dat hij met twee spiegels werkte. Als ik naar een Rembrandt kijk, word ik van mijn sokken geblazen door de kwaliteit en de pracht. Waarom moet ik het erg vinden dat hij het zichzelf een beetje makkelijk heeft gemaakt?'

Je hebt het portret ingetekend, en dan?

'Die lijnen zijn kwetsbaar, dus die fixeer ik met een menging van veel medium en een klein beetje verf. Vervolgens geef ik de tekening een wassing, dat wil zeggen dat ik een dunne laag aanbreng in een transparante kleur, zodat ik dat nare wit van het doek kwijt ben. Ik gebruik graag omber naturel van Royal Talens. Langzamerhand gaat het nu een beetje op een grisaille lijken.'

En dan ga je schilderen?

'Ja. Nu is het zaak om met een beperkt aantal kleuren het schilderij te gaan opwerken. Veel merken verf zijn er in grote hoeveelheden kleuren, maar als je die allemaal koopt, leer je nooit goed mengen. Je raakt de weg kwijt. Zelf werk ik met zo'n stuk of tien kleuren, als je zwart, wit en de aardekleuren meerekent; twee gelen, twee roden, twee blauwen. Met dit bescheiden aantal tubes kun je een enorm palet aan interessante kleuren maken. Ik begin graag met middentonen, zodat ik de meer

extreme tonen in een latere fase kan inzetten. Ik zoek naar contrast en kleur, verdieping en verzadiging. Ik begin altijd te rustig. Pas als ik bezig ben met de achtergrond en de kleding zie ik vaak dat het steviger moet. Ik werk bijna altijd met acryl, dat is snel droog. Je kunt er vlug overheen werken. Het is een beetje transparant, waardoor er iets van de vorige kleur doorheen schemert. Dat geeft een mooie en complexe schilderheid.'

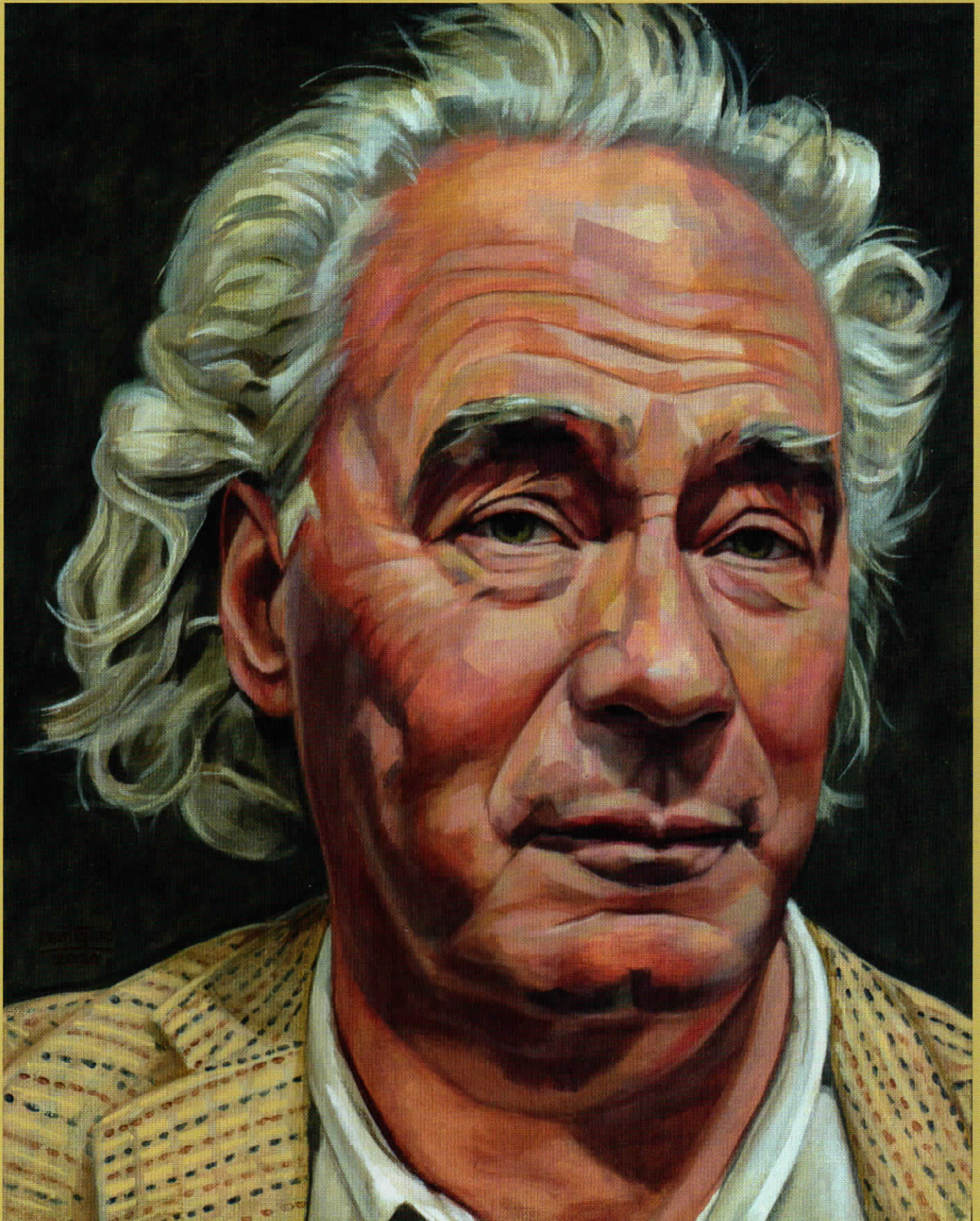
'Noem het geen hobby, dat is het niet, het is eerder een obsessie.'

Wat zie je als de kern van je kunstenaarschap?

'De kern is vakmanschap. Ik houd van die ambachtelijke kant. Ik geef les, organiseer workshops en publiceer een nieuwsbrief over portretschilderen. Ik ben in de eerste plaats portretschilder; kunstenaar ben ik vooral bij zo'n uitstapje zoals met dat vijfstuk. Ik vind het een fascinerend vak. Noem het geen hobby, dat is het niet, het is eerder een obsessie.'

Het vijfstuk Het Gewicht van een Instituut is tot de zomer te zien in café LOFT, de voormalige Jeruzalemkerk aan het Pomonaplein 49 in Den Haag.

www.remigius.eu

Remco Hazenbroek, **Tjalf Sparnaay**, 2020, acryl op linnen. 50 x 40 cm.